

ѣмѣ да го извади. Колико ли съ Оплаши, когда тамо не го намѣри! Спѣши прочее къ Братіи, и рече ѣмѣ съ жалостію: Нема малаго Брата нашего — какво да правимъ? гдѣ нынѣ да идѣмъ? Свѣче немилостиваа Братіа егò, и не слѣшаючи жалостны рѣчи Рубимовы, заклаха ѣре, умочиха красношареню дрѣхъ Іосифовъ въ кровъ ѣрешкѣ, проводиха ю Сѣтцѣ, и ѣвиѣха: Тѣю дрѣхъ сме намѣрили, виждь, не е ли Іосифова? Іаковъ, дрѣхъ познавши, жалостно виѣкна: Яхъ, таа е дрѣха Сына моего! Лютый звѣрь разстерзалъ е Іосифа моего! Раздра (кое е тогда знакъ наибеликѣа жалости было) Одежда на себѣ, предадеса совѣтѣмъ скорби и плачу, нито е можалъ Сынъ своего Іосифа за много долго время да забораѣи. Всѣ Сыновѣ и Дщери собрахася около него, за да го ѣтѣшатъ. Но люта и дълбока рана была мѣ е въ сѣрдцѣ, нито е ѣскалъ ѣтѣшеніа да слѣша. До гроба горко да плаче, твердо е наѣмилъ неѣтѣшимый Іаковъ. Яхъ — често въ онъ повѣквалъ — скорь и жалость Сынòвнѣа скоро къ немѣ въ гробъ ще ма преведѣ!

Любезна Чѣда! до коликаго грѣхà довежда зависть! зависть во обыва да ражда обезславленіе, поношеніе и гоненіе. И зато праведно говори пословица, ѣако зависть незнае да почи-